Ч. 217. Четвер 12 жовтня (29 вересня) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

З Ради державної. — Італїяньско-турецка війна.

На вчерашнім засїданю палати послів перший забрав голос п. Президент міністрів бар. Ґавч в дискусиї над справою дорожнї.

Перед усім відпер бесїдник закиди пос. Адлера против Італії з причини окупациї Триполїсу. Дальше що до закидів того посла против судаїв, котрі згідно з своїм обовязком виповнюють тяжку задачу, то п. Президент міністрів полишає обговорене тої справи п. Міністрови судівництва.

Переходячи до справи дорожнї, бесїдник заявив, що треба увзглядпити фактичний стан справи. Бесїдник мусить повторити, що дорожня без сумнїву проявила ся в цїлім сьвітї, а причини тої сьвітової появи звістні. В наслїдок постепенного розвитку промислу в деяких краях, котрі доси були краями великої продукциї найважнїйших средств поживи, та надвижка поживи зменшила ся, а крім того не дістає ще значної скількости поживи, яка давнїйше приходила до нас з країв позаевропейских. Другою причиною дорожнї є загальна підвижка плат, що причинило ся до більших житєвих вимогів широких верств населеня, а тї вимоги не стоять в нїякім відношеню до тих, які були ще перед недавним часом. Дальше подорожіли всї артикули конечні до житя і то о много більше як средства поживи. Однако найважнїйшою є справа подорожіня мяса. Головною причиною того є зменшене числа худоби в цїлій австро-угорскій монархії.

Серед оживлених перервань зі сторони поодиноких социялїстичних послів, бесїдник закінчив заявою, що австрийске правительство буде дальше вести переговори з Угорщиною в справі мясній і що надїє ся успішного полагодженя тої справи.

Не підлягає вже сумнївови, що цїле побереже Триполїсу находить ся в руках Італїянцїв. Італїяньскі войска розпочали майже без опору окупацию краю. Турецкі войска, що пішли в глубину краю, знайшли ся в труднім положеню з причини недостачи поживи. Зачувати, що крім тих войск находить ся в краю 40.000 узброєних магометан, готових до оружного опору. Турецка залога з Триполїсу завернула до Мегаре і Тіркаріша, займаючи там сильні позициї. Італїяньска компанія піхоти пустила ся також до Мегаре, але мусїла вернути ся з причини опору турецких віддїлів. Туркам помагала місцева людність. Однак італїяньска праса висказує надію, що коли прибуде окупацийний корпус, дальше занятє краю не стріне ся з рішучим опором.

Для Італїї найважнїйша тепер річ, се перевіз войска до Триполїс. Мимо невеликої розмірно віддалї тої країни від полудневих італїяньских берегів, таке підприємство сполучене з великими трудностями. Войска перевозять ся правильно при помочи звичайних пароплавів, які по змозї приладжує ся до тої цїли. Головно поміщеня для коний, артилєриї і трену потребують окремих уладжень. Кождий кінь дістає окрему переділку, рід клїтки, щоби на випадок бурі або переполоху конї взаїмно не покалїчили ся. Тї клїтки такі вузкі, що кінь не може положити ся. В пристанях, що мають новочасні морскі будівлї, особливо відповідні „моля", войскові віддїли можуть дістати ся в короткім часї на поклад. Коли всьо належито приготоване, цїлий експедицийний корпус може в часї 12 годин дістати ся на кораблї. Значно довше триває висаджуванє войска на поклад, коли великі пароплави не можуть причалити до берега, але мусять стояти на якори дальше на мори. Тодї при помочи суден треба перевозити войско і цїлий воєнний материял на кораблї. Однак і в тім випадку, о скілько всьо приготоване, можна цїлий корпус умістити на кораблях в часї 48 годин. Коли перевозові кораблї готові в дорогу, командант перевозової фльоти мусить подбати о охорону перед неприятельскою фльотою. Попереду, в значній віддали, пливе дивізия кружляків, висуваючи наперед торпедовцї на звіди. По боках перевозової фльоти, що в міру своєї чисельної сили пливе в двох або

Весняним вечером.

(З французского — Ґі де Мопассана).

Жанна мала вийти замуж за свого свояка Жака. Они знали ся від дітий і любов у них не прибирала тих церемоніяльних форм, як то звичайно в сьвітї буває. Они росли разом, не підозріваючи, що любили ся. Дівчина трошки кокетка залицяла ся невинно до молодого хлопця. Він здавав ся їй приємним, крім того й добрим хлопцем і кождий раз, коли она єго на ново бачила, обіймала з цїлого серця, але без дрожи, без тої дрожи, що наче перебігає по тїлї від рук до ніг.

А він думав зовсїм просто: „Она миленька, ся моя своячка". І він мрів про неї з певним інстинктовним розчуленєм, яке звичайно відчуває мужчина для гарної дївчини. Єго гадки не йшли однак дальше нїколи.

Але раз случайно Жанна почула, як її мати говорила до тітки: „Я тебе запевняю, що сї дїти полюблять ся скоро; се видно. Що до мене, то Жак рішучо такий зять, якого я собі жичу".

І зараз таки Жанна стала обожати свого кузина Жака. Она почала червонїти, побачивши єго, її рука дрожала в руцї молодого чоловіка. Її очи опускали ся, коли она стріла єго погляд і она старала ся дати єму нагоду обняти себе. Вкінци він спостеріг се. Він зрозумів і раз в пориві, в котрім було тілько вдоволеної гордости скілько і правдивого чутя, взяв в обійми свою кузинку, шепчучи їй до уха: „Я тебе люблю, люблю!"

І від того дня почали ся воркованя, чемности, всякого рода залицяня, котрі їх давна близька знакомість позбавляла всякої нїяковости і заклопотаня. В сальонї Жак обіймав свою наречену в присутности трох старих жінок, трех сестер, єго матери, матери Жанни і її тїтки Лїзон. Він проходжував ся з нею сам на сам по цїлих днях в лїсї, вздовж річки, мокрими луками, де трава була засїяна пільними цьвітами. І они чекали хвилї призначеної для їх сполуки без великої нетерпеливости, але обгорнені, оточені милою ніжностию, упиваючись милим часом дрібних ласк, стисненєм пальців, палкими поглядами, такими довгими, що у них зливали ся душі і злегка томлені ще невиразними бажанями сильнїйших обіймів, почуваючи мов би якийсь неспокій на своїх губах, що здавало ся, самі приклинали, чекали, обіцювали.

Нераз, коли они перебували день серед того рода пристрастної рівнодушности, серед тих плятонїчних ніжностий, почували вечером наче якусь утому і обоє глубоко зітхали, не знаючи чому, не розуміючи тих зітхань, повних очікуваня.

Обі матери і їх сестра, тїтка Лїзон дивились на сю молоду любов з розчуленим усьміхом. Особливо тїтку Лїзон їх вид сильно зворушував. Се була маленька жінка, що мало говорила, усувала ся все, не робила зовсїм галасу, являлась тільки в годинах їди, відходила же зараз до своєї комнати, де пересиджувала замкнена майже без перерви. На вид она була добра і старенька, око мала лагідне і сумне і майже не числилась в родинї.

Обі сестри, що були вдовицями і що займали були місце в сьвітї, уважали її незначним сотворінєм. Поводили ся з нею без церемонії, з фаміліярностию, що містила в собі доброту зневажливу трохи для старої панни.

Она звалась Лїда, родившись в той час, коли Беранже панував у Франциї. Коли побачили, що она не виходить замуж, що може й зовсїм не вийде, з Лїди зроблено Лїзон. Нинї она була „тїтка Лїзон", покірна, чистенька старушка, страшно несьміла навіть зі своїми, що любили її чутєм дуже близьким з призначенєм, співчутєм, з жичливою рівнодушностию.

Дїти не ходили нїколи до її покою, аби її поцїлувати. Тілько бона заходила до неї. За нею посилано, коли хотїли їй щось сказати. Ледви чи хто й знав, де той покій, сей покій, де минало самітно цїле сумне житє. Она нїкого не інтересувала. Коли її не було, про неї не говорили, не думали. Се було одно з тих незначних сотворінь, що жиють не знані навіть своїм близьким, не пізнані, котрих смерть не робить прогалини анї пустки в домі, одно з тих сотворінь, що не зуміли увійти анї в житє, анї в призначенє, анї в любов тих, що

більше кольоннах, находять ся тяжкі военні кораблї, котрі також дальше на право або на лїво висилають легкі кораблї і торпедовцї. Коли держава, що веде вiйну, має досить численну фльоту, командант перевозової фльоти висилає ескадру в тім напрямі, звідки надїють ся евентуального нападу неприятельскої фльоти. Та ескадра має також за задачу забезпечити перевоженому войску причалене до неприятельского берега. В тій цїли ескадра арматним огнем зганяє з берегів неприятельскі відділи, заки надплине перевозова фльота.

Царгородский кореспондент N. fr. Presse доносить про розговір з одним визначним дипльоматом, котрий заявив, що доси не сформуловано нїякої пропозициї що-до мирової акциї. В устних конференциях з великим везиром заступниками держав прирекли посередництво на випадок, якби Порта в данїй хвилї сформувала точно основи переговорів. Саїд паша є великим прихильником мира і є пересьвідчений про безплодність війни, тому его задачию є пересьвідчити иньших членів кабінету про конечність скорого заключеня мира. За основу переговорів треба би очевидно приняти услівя, поставлені в італїяньскім ультиматі, отже окупацию і адміністрованє Триполїсу Італїєю, а крім того треба би приняти яко довершені всї подїї, які зайшли від часу дорученя ультіматум.

В суботу по полудни явив ся у Порти: радник австро - угорскої амбасади Кольосса і відбув коротку конференцию з великим везиром, про якої вислід повідомлено сейчас турецкого амбасадора у Відни. За кілька годин наспіла відповідь Решіда паші, над котрою мінїстерска рада радила до півночи, а потім ухвалила вдруге звернути ся до держав з просьбою о інтервенцию.

Новинки.

Львів, 11 жовтня 1911.

— **Іменованя.** Президия гал. краєвої дирекциї скарбу іменувала офіциялами податковими в X кл. ранги асистентів податкових: Кар. Нїніцкого, Йос. Сьвібу, Едв. Ґольдшміда, Йоах. Турґельтавба, Пав. Фріца, Хаїма Фінкельштайна, Елїю Руссмака, Йос Вілїмка, Мар II влушевского, Ігн. Гучиньского і Ем. Церковняка.

— **Львівскі школи Руск. Тов. Педаґоґічного.** Школа вправ при женьскій школї виділовій має сего року 79 учениць, а то в I кл. 18, в II кл. 19, в III кл. 17, а в IV кл. 25. Школа ся має право прилюдности.

Школа виділова ім. Шевченка числить 183 учениці: I кл. 40, II 45 III 61, IV 24, V 13 Як взагалї послїдними роками і в сїм роцї найбільше дївчат припадає на низші кляси, передовсім на III клясу, до котрої переходять звичайно дївчата в 5 і 6 - клясових шкіл висшого типу по місточках. Зате меншіе число учениць в IV і V клясї мабуть тому, що вже з III кляси приймають до семинариї учит. і до шкіл торговельних, так отже на висші кляси лишають ся ті дївчата, які не мають ще повних лїт до семинариї, або бажають доповнити ще своє знанє.

До учительскої семинариї записало ся на сей рік 143 кандидаток а то: на I і II рік по 40, на III 32, на IV 31.

Із загального числа 405 учениць припадає на львівскі дївчата 198 (шк. вправ 67, вид 95, сем. 36), решта с. є. 207 се замісцеві, з цїлого краю молодїж (шк. вправ 12, вид. 98, сем. 107)

Що до приміщеня — мешкає у родичів 202 (шк. вправ 68, вид. 110, сем. 44), на приватній станиції 95 (шк. вправ 7, вид. 32, сем. 56!), в інститутї сьв. Ольги 64 (шк. вправ 1, виділова 30, сем. 33), у СС. Василиянок 24 (шк. вправ 3, вид. 11, сем. 10). Ріжниця в числї місцевих дївчат а мешкаючих у родичів виходить відси, що деякі дївчата доходять або доїзджають з родительского дому до школи (Знесенє, Збоїска, Скнилів, Басївка, Винники, Рудно, Мшана).

З огляду на стан і званє родичів є селяньских дїтий 80 (вид. 35, сем. 45), зарібників 47 (шк. вправ 15, вид 30, сем. 2), дїтих слуг держ. і прив. 83 (шк. вправ 28, вид. 38, сем 17), купцїв і ремісників 41 (шк. вправ 8, вид. 13, сем. 20), народних учителїв 34 (шк. вправ 4, вид. 10, сем. 20), сьвященичих доньок 63 (шк. вправ 10, вид. 34, сем. 19), урядників, професорів і ин. 56 (шк. вправ 14, вид. 22, сем. 20).

Видатки на всї три школи виносили в минулім роцї 40.700 К 96 с., (виділова школа 15.634 кор. 40 с, семинария і школа вправ 25 061·56). На покрите сего було з оплат учениць 17.365·16 К (шк. вправ 447.44, вид. 2587 74, сем. 14.329·98), а підмог соймових 12 000 К (шк. вправ 1000, вид. 9000, сем. 2000), дрібними жертвами зібрано 2077·24 К — разом було отже приходу 31442·40 кор; недобору остало до покритя 9258·56 К! Видатки сего року ще значно збільшили ся.

— **Дрібні вісти.** Вчера дня 10 с. м. падав у Львові перший сніг але так коротко і так незначно, що ледви хто его видів, пізнїйше падали грубші білі крупки, причім значно постуденїло. Була то мабуть перша заповідь недалекої зими. — Львівска полїция одержала з Рогатина повідомлене, що якісь злодїї вкрали там 6-лїтну кляч шпаковату і втекли з нею мабуть до Львова. — Вчера вечером придержав полїциян на площи збіжевій двох арештантів, що втекли із заведеня карного при ул. Казимирівскій. — На Йос. Пенцаковского управителя будівельного напав оногди в ночи швець Ляшкевич на ул. Замковій, а вдаривши его палицею по голові приголомшив его і видер єму в кишенї срібний годинник і 10 К. — На Янівскій рогатцї померла оногди скоропостижно 46-лїтна служниця Йосифа Головка.

— **Львівский руский театр в Станиславові.** (Саля Монюшка. — Початок о 7½ вечером).

В четвер дня 12 жовтня „Циганьска любов“ (Zigeunerliebe). Оперетка в 3 діях Ф. Леґара.

— **Вчинок божевільного.** Із Станиславова доносять нам: Вчера відбував ся тут довірочний з'їзд і наради руского духовеньства за почином тутешного гр. кат. епископа Преосьв. Хомишина в справах поборюваня радикалїзму. На з'їзд прибув між иншими також о. Павло Камїньский, дотеперішний завідатель в Русові, котрого епископ Хомишин перенїс перед кількома днями з Русова до Залуча над Прутом. О. Камїньского, котрий уважав ся покривдже-

---

з ними жили. Она ходила все маленькими кроками, скулена, мовчалива, не робила нїкому стуку, не трунула нїколи нічого, наче всїм предметам передала прикмету не видаваня нїякого звука. Єї руки були наче з якої вати, так она легенько і делїкатно обертала все, чого тілько діткнула ся.

Коли говорено „тїтка Лїзон“, то сї два слова не будили, так би казати, нїякої гадки в нїчиїм мозку. Се так, як би хто сказав „кафейниця“ або „цукорничка“.

Песик Лют — се була особистість далеко сильнїйше зазначена. Єї безнастанно гласкали і називали: „моя дорога Лют, моя маленька Лют“. За нею плакалиб без порівнаня більше.

Весїлє двоїх кузинів було визначене на конець мая. Молоді люди жили дивлячись собі в очи, рука з рукою, одною гадкою, одним серцем. Весна пізна сего року не певна, що аж до тепер дрожала під ясним, нічним інеєм і холодною ранною мракою мала нечайно засвітити. Кілька теплих днів, трохи мрачних, порушили всї соки землї, розвиваючи наче чудом листки і розширяючи всюди той милий і солодкий запах пучків і перших цвіток.

Аж одного пополудня виступило побідоносно сонце, осушуючи всї випари і розсипуючи довкола проміне. Єго ясна веселість наповняла цїле село, зайшла всюди, в рослини, в зьвірята, в людий. Залюблені птахи підлїтали, били крилами, кликали ся. Жанна і Жак придавлені розкішним щастєм, але більше не сьмілї ніж звичайно занепокоєні новими вражінями, що входили в них разом з розвоєм дерев, сидїли цїлий день поруч на лавці перед дверми двора, не сьмiючись вже розлучити і дивились неуважним поглядом на воду, на лебедів, що переганялись.

Аж коли настав вечер, они почували себе спокійнїйшими і по обіді тихенько розмовляли сперши ся на отворенім вікнї в сальонї, підчас коли їх матери грали пікета в яснім кружку, що формував абажур лямпи, а тїтка Лїзон робила почохи для бідних в селї.

Високий лїс виступив з далека; в листю ще дрібнім на високих деревах показав ся місяць. Він ішов поволи через галузки, що рисували ся на его тїни і вийшовши на середину неба, межи звізди, котрі притемнював, зачав кидати на землю се мелянхолїйне сьвітло, з якого привуть мрії, такі дорогі для розлучених, для поетів, для залюблених.

Молоді люди дивились на него зразу, потім переняті солодкою ніжностию ночі, запахом лугів і корчів, они вийшли повільним кроком і ходили по великім білім ґазонї аж до води, що полискувала.

Коли скінчили ся чотири вечірні партиї пікета, обі матери начали по трохи дрімати і захотїли вже положитись.

— Треба закликати дїтий — сказала одна. Друга переглянувши одним поглядом блїдий виднокруг, де блукали тихенько дві тїни:

— Лишіть — сказала, — там на дворі так добре! Лїзон зачекає їх. Правда, Лїзон?

— Розуміє ся, я почекаю.

І обі сестри пішли положити ся до лїжка; Тоді з черги тїтка Лїзон встала і лишивши на ручці фотеля свою розпочату роботу, волічку і дроти, підійшла до вікна, оперла ся і вдивляла ся в чарівну ніч.

Двоє залюблених ходили без кінця впоперек травника і стажка до ґанка, від ґанка до ставка. Они стискали собі пальці і не говорили більше, наче вийшли з себе і змішали ся з видимою поезиєю, що видихала земля.

— Диви — сказала она — тїтка Лїзон дивить ся на нас.

Жак підніс голову.

— Справдї — відповів він. — Тїтка Лїзон дивить ся на нас.

І они дальше мріли, ходили поводеньки і любили ся. Але роса покрила траву. Їх переняла дрож з холоду.

— Вертаймо вже — сказала она.

І они вернули. Коли увійшли до сальону, тїтка Лїзон вже взяла ся знов до своєї панчохи. Єї чоло було нахилене над роботою а єї дрібні худенькі пальці трошки дрожали, наче з сильної утоми.

Жанна наближила ся.

— Тїтко, ми тепер підемо спати.

Стара панна піднесла очи. Они були червоні, наче она плакала. Жак і его наречена не звернули зовсїм на се уваги. Але молодий чоловік побачив, що на кінцях черевиків дївчини стояла вода. Він занепокоїв ся і запитав з чутєм:

— Не зимно тобі в ніжки?

І в тій хвили така сильна дрож потрясла пальцями тїтки, що робота з них випала. Клубок з волічкою покотив ся далеко по паркеті, і ховаючи лице в долонї, стара панна сильно розплакалась, конвульсийно ридаючи.

Обоє дїтий припали до неї: Жанна на колїнах розпнявши рамена, повтаряла зворушена:

— Що тобі, тїтко Лїзон! Що тобі тїтко Лїзон?...

І бідна старенька дрожачи, скорчена від жалю, голосом переповненим слезами, відповіла:

— Се... се... коли він тебе спитав: „чи не зимно тобі... в ніжки...“ До мене нїколи... нїколи... так не говорили... до мене... нїколи... нїколи...

ним тим зарядженем, яке мав сповнити до трох днів, бралась розпука і вже вчера рано відгрожував ся в цукорни в присутности знакомих сьвящеників, що зробить Владиці авантуру.

І дійстно около 12 год. в полудне впав о. Каміньский, очевидно під впливом дуру який взяв ся его з розпуки, до епископскої палати і зайшов вже був до авдиенціональної салї, припираючої до епископского кабінету. Присутний в авдиенціональній сали о. Яблоньский з Германова, львівского повіта, видячи, що діе ся, вияснив в коротких словах Владиці, що вчувши крики виходив із своеї канцеляриї, стан річи і спонукав Владику відступити ся, сам же разом з иншими сьвящениками старали ся обезсилити о. Каміньского, котрий тим часом пробив ся ножиком (сцизориком) під груди. О. Каміньского остаточно обезсилено і віддано до шпиталю, звідки о 4 год. по полудни відвезено до заведеня хорих на умі в Кульпаркові.

О. Каміньский походить з родини, котрої численні члени проявляли сильний розстрій нервовий а один з его братів допустив ся самоубийства.

— **Шпіґуни перед судом.** Вчера розпочала ся перед львівским судом карним розправа проти братів Вайсманів і їх спільника Штайнберґа, обжалованих о шпіґуньство в користь Росиї. Розправа відбувала ся тайно. Акт обжалованя закидае Вайсманам, що до спілки зі свояком Штайнберґом заложили були бюро еміґрацийне, котре їм знаменито вело ся. При тім помагали они переходити потайком через границю до Росиї через село Окопи при устю Збруча до Днїстра. В тій цїли удержували они тайні зносини з росийскою сторожию погранична і їздили мало що не що дня до Жванця і Хотима. Вайсмани мали коршму на горбі над Днїстром, котру видко дуже добре з росийскої сторони. До тої коршми стягали они свої жертви росийского чиновництва і галицких селян, котрих висилали до Америки, а котрих визискували в немилосердний спосіб. В ночи на 28 цьвітня 1910 виправили они були через границю трох росийских революціоністів, на котрих однак кинулась росийска сторожа погранична і одного з них застрілила, один втік до Хотима а один вернув назад на австрийску територию. О перевоженю тих людий знали лиш перевізник Лисячка і Вайсмани, котрі опісля давали інформациї росийскій комісиї слідчій.

З того пішов здогад, що они стоять на услугах росийских властий і дали їм знати про революціоністів. Инші факти, як висилане до Росиї топоґрафічних плянів міста Праги і Перемишля навели тутешні власти на здогад, що Вайсмани займають ся шпіґуньством в користь Росиї.

Обжаловані перечили всему, а оборонці їх старали ся видобути їх з слїдчої вязниці, в котрій сидять вже кілька місяців, обіцюючи зложити за кождого по 2.000 корон. Палата радна згодила ся на випущене, але по зложеню кавциї по 25.000 кор. за кождого. Позаяк обжаловані не годні зложити тої кавциї, мусять сидїти дальше в ареш̆тї, а розправу на внесене прокуратора відложено в цїли переслуханя в дипльоматичній дорозї сьвідків, котрих арештували власти росийскі і вислали в глубину Росиї.

— **Пропав редактор!** Львівскі ґазети доносять, що редактор москвофільскої ґазети з т. зв. дудикевичівского табору видаваного за росийскі гроші з ласки ґр. Бобріньского др. Дудикевич, щез десь від кількох днїв без слїду а его місце обняв Александер Гнатишак. До сеї звістки додае „Руслан“: По „собранію общ. ім. Мих. Качковского“ зустрів був Гриневецкий на улиці свого давного товариша-Українця, перед яким дуже жалував ся на свій „дурний розум“, що для посольского мандату, якого не здобув і для 1.000 кор. місячної платнї опинив ся під стягом росийскої „чорної сотнї“. Він мрів про славяньске еднане в змислї: „рівний з рівним“, а опинив ся проти волї в таборі панславістів. Оплачувана „ідейність“ так его боліла, що зачав плакати.

— **Чиї конї?** Дня 26. вересня с. р. в Оброшинї коло Городка відобрала жандармерия Циганам 15 коний, походячих мабуть з крадежі а то: 1) коня каштана зі звіздою на чолї, ніздря і всї чотири ноги по колїна біля, около 3 лїтного, вартости 200 корон; 2) кляч, велику каштанку, хвіст довгий, звіздка на чолї, на хребтї від пояса шерсть біла, 3 лїтну вартости 200 кор.; 3) кляч велику каштановату, хвіст довгий, по обох боках від сїдла відпарене, а на тім відпаренім місци шерсть біла, 7-лїтну вартости 300 кор.; 4) лоша (клячку) дуже ладне високе, каштанка, грива і хвіст чорна, ліва задна нога сподом біла, 2-лїтна, вартости 300 кор.; 5) кляч кару гнїду, передні копита правої ноги білі, 11-лїтну, вартости 140 кор.; 6) коня карого, задні ноги грубі, 14-лїтного, вартости 100 кор.; 7) коня гнїдо-каштановатого, вартости 100 кор.; 8) кляч гнїдо-каштановату, вартости 100 кор.; 9) коня старого, на хребтї від сїдла білу шерсть, лисого, ясного каштана, вартости 50 кор.; 10) кляч шпаковату, півторалїтну, очи красі, хвіст довгий, вартости 100 кор.; 11) коня каштана темного, звіздка на чолї, на правім боку білі точки (плямки) 8-лїт. вартости 200 кор.; 12) коня карого 10-лїтного, вартости 150 кор.; 13) коня старого; 14) два лошата около однорічні. Заразом сконфіскувала ц. к. жандармерия циганам 2 вози, підозріваючи, що й они походять з крадежи. Взивае ся невідомих пошкодованих, щоби конї і вози оглянули в урядї громадскім в Бібрцї, де повисші предмети находять ся, а на случай розпізнаня їх, зголосили ся до ц. к. Суду краевого для справ карних у Львові, а то устно, або письменно з покликанем на означене справи ч. 2398/11.

Телеґрами.

Віденъ 11 жовтня. На нинїшнім засїданю палати послів по залагодженю формальностий приступлено до дальшої розправи в справі дорожнї. Пос. Вабер (нїм. наводов.) і Фрідман (нїм. поступ.) мотивували свої внесеня в справі дорожнї, взиваючи правительство, щоби не оглядаючись на Угорщину, залагодило справу довозу арґентиньского мяса на власну руку.

Льондон 11 жовтня. З Пекіну доносять, що революціонїсти заняли Вучанґ. Віцекороль втїк. Команданта хіньского войска вбито бомбою. Охорону міста Ганкав обняло 5 канонїрок заграничних.

Льондон 11 жовтня. З Тегерану доносять, що анґлійский посол повідомив вчера перске правительство, що Анґлїя наміряе скріпити консулярну сторожу в Шірасї а може й в инших місцевостях.

Льондон 11 жовтня. До „D. Telegr.“ доносять з Триполїса, що кілька тисячів Турків лагодило ся в ночи з 9 на 10 с. м. виконати атак на місто, але над раном рефлектори военних кораблїв викрили той маневр а сильний огонь італїяньского войска, котре було на березї і огонь кораблїв відперли атак.

Петербург 11 жовтня. Петерб. Аґентия доносить з Ганкав в справі здобутя Вучанґа революціонїстами: Войско зсолїдаризувало ся з повстанцями. В европейских оселях войско стоїть на поготівли. Пароплави: американьскі, японьскі і два анґлійскі стоять готові забирати женщини і дїти.

Константинополь 11 жовтня. Зачувати, що всї члени центрального комітету з Солуня прибудуть тут завтра.

Константинополь 11 жовтня. В кругах полїтичних удержуесь чутка, що правительство розвяже парлямент зараз по его скликаню і переведе нові вибори на основі нової ординациї виборчої.

Цїна збіжа У Львові.

дня 10-го жовтня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·95	до	12·10
Жито	9·50	„	9·70
Овес	7·80	„	8·25
Ячмінь пашний	7·50	„	8·—
Ячмінь броварний	8·50	„	9·50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	12·—	„	13·—
Вика	8·50	„	9·25
Бобик	8·—	„	8·25
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	85·—	„	95·—
Конюшина біла	100·—	„	130·—
Конюшина шведска	70·—	„	80·—
Тимотка	—·—	„	—·—

За редакцию відповідае: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).